

PLEXIGLAS STJÄRNAN

*

Om död, demens och utträkning. Men sen gick det över.
Ett försök att ringa in pandemitiden i en dramatisk text.

Gunilla Gränsbo
gunillagransbo.se
0736316383
gunilla.gransbo@gmail.com

Karaktärer:

Gulli, 75 år.
Åke, 75 år. Gullis man (Finns i drömmen).
Göran. Vårdare.
Sven. Vårdare.
Verktygsmannen.
Gud.
Döden.
Peter. Gullis son.
Eva. Peters fru.
2 barn. Gullis barnbarn.
Inre röst/er.
Några vårdtagare på äldreboendet.
7-8 st arbetssökande män. Fd byggnadsarbetare.

Platser:

Vid en sjö på natten.
Ett äldreboende.
Personalutrymmet på äldreboendet.
En utbildningslokal.

Scen 1

Vid en sjö. Natt. Oktober. Gulli barfota och i pyjamas, sitter på en stubbe med en filt runt sej. Har en liten eld, lite mat och en ölburk framför sej.

Gulli: Himlen, stjärnorna, fåglarna och marken under mej. Jag vill sjunka ner i mjuk jord en varm vårkväll...

Röst ur mörkret: Gulli, hallå, vad gör du? Jag ser dej inte...

Gulli: Jag sjunker ner i mjuk jord, jag ror ut på en blank sjö, jag åker mot stjärnorna i en farkost av glas, jag närmar mej rymdstationen och ska kanske landa där och snacka lite med folk, det ska bli kul... hehe

Rösten: Hallå därnere, vad håller du på med? Jag ser dej nästan inte, och vad är det du pratar om? Är du med i en saga?

Gulli: Jag är på väg till en annan dimension och njuter, jag lämnar allt annat bakom mej och rejsar in i en marinblå ullboll och landar mjukt, oh yeah...

Röst: Försöker du gömma dej i filten?

Gulli: -

Rösten: Inget svar. Kom fram då

Gulli: Jag är inte här. Jag är fördriven. En flykting. Jag stack från förläggningen, vakterna såg mej inte, jag var maskerad...

Röst: Men Gulli, du behöver ta hand om dej själv, gå tillbaka till boendet, komma in i värmen. Hur länge ska du sitta där i mörkret?

Gulli: Jag är på ett läger i naturen, jag lyssnar på fåglarna och träden, tittar på månen och stjärnorna, jag mår bra av det. Jag läser poesi, jag fryser och svettas, jag äter en korvbit och dricker öl, jag spelar gitarr, jag längtar inte tillbaka, jag håller de förstörande krafterna borta...

Röst: Alla letar efter dej nu

Gulli: Under tiden hinner jag njuta av natthimlen

Röst: Du har ett fint rum, en bäddad säng, riktig mat, vad är det som är problemet?

Gulli: Jag har så tråkigt. Allt är förutsägbart, instängt, bara en lång väntan...

Röst: Är det här bättre då? Sitta på fuktig jord och stickiga barr och frysa i mörkret?

Gulli: Jag lever och andas, lyssnar på kväkande, sugande ljud som kommer ur den blågrönskimrande glitterbeströdda skogen målad av - vad hette han nu - van Gogh! Jag dricker öl och röker...

Röst: Åh, Gulli, Gulli, Gulli, vad blev det av ditt liv? Du är trasig och blek, se på dej själv, du brukade dansa, du brukade leka, du brukade skratta. Och nu...

Gulli: Låt mej vara! Jag är gammal, jag är trött, jag är dement, jag är ett psykfall, jag är en zoombie, en mumie, jag är Chewbaccagirl... rockn´roll...

Rösten: Kom igen, res dej upp! Köp lite nya kläder, gå till frisören! Du har så många dagar kvar, det finns så mycket att göra, så mycket att se i livet, så många oupplevda saker...

Gulli: Nej inget mer. Jag vill inte mer, jag är slut, jag vill bara sova och aldrig vakna mer och Åke är död. ÅKE!!! KOM TILLBAKA!!!

Röst: Men Gulli, du kan inte ge upp nu! Tänk på alla som inte får vara med överhuvudtaget, som inte lever längre. Du är ju pigg, du behöver bara ta dej samman...

Gulli: Jag kommer inte på en enda sak jag vill göra. Eller jo, jag tycker om att gå hit och titta på dom riktiga stjärnorna och sen ta en sömntablett och bara sova...

Röst: Men vill du inte träffa en gammal kompis? Prata lite om gamla tider?

Gulli: Nej för då måste jag ha gasmask och gummistövlar och det vill jag inte. Jag vill dö. Jag har så fruktansvärt tråkigt. Ingenting att leva för. Jag vill inte titta mer på teve, jag vill inte lyssna mer på radio på alla hemska nyheter om virus och fattigdom och krig och arbetslöshet och BNP-krasch...

Röst: Oj nu kommer Göran. Han står där vid trädet och tittar på dej, bakom dej

Göran är vårdare på Gullis boende. Han står en bit bort och tittar bekymrat på Gulli.

Gulli: Vad vill du mej? Stalker! Hur hittade du mej? Ska jag till anstalten nu?

Göran: Men Gulli! Vi har pratat om det här, du får inte gå ut utan att fråga först, och du har ju inte ens skor på dej, du blir blöt om fötterna. Hur hittade jag dej? Du är chippad

Gulli: Jag är chippad. Jag är en klon. En avatar. Jag är på väg till dödsstjärnan. Sätt dej ner och var lite social, varsågod. Vill du ha en bit mat?

Göran: Nej tack. Förresten var fick du korven ifrån? Jag kan inte lämna mitt arbetspass sådär bara, isåfall måste vi boka in att vi ska gå ut... man får inte elda här heller

Gulli: Jaha okej jag kommer väl då. Vi går väl till boendet. Till dom halvdöda, till slutstationen, till karantänen, till isoleringen... Förresten Göran har gått på Handelshögskolan. Han är ekonom. Han har slips och skjorta under arbetskläderna

Göran: Jo visst, jag har gått på Handels men jag omskolade mej sen. Jag trivdes inte på mitt gamla jobb. Jag ville arbeta med människor. Om du kommer nu Gulli så får du fotmassage när du kommer tillbaka till boendet

Gulli: Du får bära mej

Göran: Vi får inte bära vårdtagarna. Men jag kan ju försöka ändå, men jag vet inte om jag klarar det. Det kunde ju ha hänt dej nåt härute. Det är mörkt, du kunde ha ramlat, slagit dej, blivit kall...

Gulli: Jag kunde ha dött, det hade varit en skön död. Sjunka ner i mjuk jord en tidig vårkväll under en stjärnhimmel

Göran: Så, håll dej fast i min jacka nu, jag försöker bära dej hela vägen. Det är ganska långt. Förresten är det inte vår det är oktober

Röst: Hej då Gulli, tag hand om dej, vi ses snart igen...

Gulli: Hej då

Göran: Varför sa du hej då?

Gulli: Jag pratade med den andra

Göran: Ok vem är det?

Gulli: Den enda som lyssnar på mej, fast den har börjat bli tjatig. En röst i mörkret bara

Scen 2

Natt. Gullis rum. Gulli sitter i sin soffa i pyjamas. Hon har en handuk runt benen. Hon ser nybadad ut.

Gulli: Sen när du dött får du många kamrater. Nu är du bara ensam. Ensam med dina handskar, din gasmask och dina nytvättade gosdjur. Du har ett fint rum, det är varmt, du har en skön säng, du kan ringa på Göran. Han masserar dina fötter. Han talar lugnande med dej i mobilen. Ändå känner du dej ensam och så fruktansvärt uttråkad

Gulli väcker datorn där hon har Skype uppe. Sonen Peter ligger och sover i dubbelsäng framför webkameran. Han är i 50-årsåldern. Skäggig. Blå pyjamas.

Gulli: Det här är min son Peter. Vi får inte träffas. Jag kan smitta ner honom. Visst är han söt! Jag har bett honom ha webkameran på för min skull. Jag kan titta på honom precis när jag vill. Då känns allt lite bättre. Hans fru har flyttat ut till vardagsrummet. Hallå Peter! Han har stängt av högtalarna. Han svarar inte. Han måste sova. Han ska jobba imorgon

Gulli skriver i chatten: Hör av dej så fort du vaknar!!!

Gulli: HÖR AV DEJ SÅ FORT DU VAKNAR! Hans fru är väldigt trevlig, men hon vill inte att jag ska titta på henne när hon sover

Scen 3

Natt. Gulli har somnat i soffan. I rummet finns ett bord med en duk som når ända ner till golvet. Plötsligt rör sej duken. En flicka kikar ut.

Gulli: Men hjälp hallå vem är det under bordet? Jag blev ju livrädd

Flickan: Jag är Gud. Du ville ju prata med mej, så jag gick hit

Gulli: Du skrämde nästan slag på mej, jag visste inte att du såg ut sådär

Gud: Ibland är jag flicka och ibland pojke eller katt eller vad som helst. Jag kan vara flera olika också

Gulli: Ja jag ville prata med dej för jag har så tråkigt, känner mej bara ensam. Måste det verkligen vara så här när man är gammal? Jag trodde att det var en njutning att släppa ifrån sej allt och bara vara, inga plikter eller nåt man behöver göra. Men det är hemskt, det är bara en utdragen väntan, ett fångelse, en soptipp och jag ruttar inte tillräckligt fort. Har du verkligen inget uppmuntrande att säga?

Gud: Nej jag vet faktiskt inte vad jag ska svara. Det är lätt att tro att Gud bestämmer allt. Jag brukar säga: "Döden är naturlig"

Gulli: Men kan det gå lite fortare?

Gud: Du kan få en kram under tiden. Jag är ju Gud så jag kan inte smitta ner någon. Det kanske känns lite bättre om vi håller om varandra. Kom vi kan gå till din säng så nattar jag dej. Jag tog med några gosdjur. Du kan klä av dej eller precis hur du vill ha det...

Gulli: ÅKE!!!

Gulli somnar i soffan och drömmer. Åke och Gulli är unga. Dom ska iordningsställa båten inför segelsäsongen.

Åke: Gulli vakna, vi ska bygga på båten. Vi skall få ut den på havet i år

Gulli: Okej, visst, vänta lite, jag skall klä på mej. Har du allting med dej? Verktyg och allt?

Åke: Absolut. Jag är redo. Det är bara att köra igång...

Gulli: Ska vi börja med masten?

Åke: Jo visst, vi kan väl slipa först?

Gulli: Jo hela måste slipas ner och oljas

Åke: Tror du verkligen att vi hinner få den klar o få den i sjön?

Gulli: Vet inte, men vi har ju trevligt medan vi arbetar...

Åke: Jo verkligen...

Gulli: Det blir nog bryggsegling det här året också

Åke: Jag är nöjd bara jag får vara med dej

Gulli: Vad snäll du är

Åke: Vi kan sova i båten i natt och titta på stjärnorna

Gulli: Visst, jag har en filt här. Kom så lägger vi oss

Göran knackar och kommer in. Gulli ligger på golvet med en filt över sej

Göran: Men Gulli vad gör du på golvet?

Gulli: Jag är med Åke. Vi kramas

Göran: Okej men kan du och Åke flytta upp i din säng?

Gulli: Men jag kommer inte upp. Hjälp mej

Göran hjälper Gulli upp till sängen. Ger henne en tablett. Läger på henne filten. Hon somnar.

Scen 4

I personalrummet på boendet. Natt. Göran dricker te och läser poesi.

Göran: Ur en diktbok: "Ensam i midnattstimman reflekterar mannen över sitt liv. Bilder dyker upp och försvinner, dyker upp och försvinner. Han reflekterar över sitt liv, hur det blev och vad han har bakom och framför sej..." Hmmm. Det där skulle kunna varit jag som skrev...

Göran: Det bästa jag gjort i mitt liv var när jag omskolade mej till undersköterska. Jag trivdes aldrig på Handelshögskolan egentligen och inte med jobbet på redovisningsbyrå heller.

Jag arbetar med människor nu. Jag känner att jag gör något vettigt, att jag kan bidra med något för andra. Många av vårdtagarna här är så ensamma. Deras anhöriga kommer inte och hälsar på längre. Dom förstår inte vad det är värt för sina föräldrar och äldre släktingar. När man är dement är det det enda som betyder nåt, att få besök av dina anhöriga. En kram. Att nån sitter med dej en stund. Plötsligt blir du glasklar i huvudet och demensen är som bortblåst

Det knackar. Sven (vårdare) kommer in. Han ska börja sitt arbetspass om en stund.

Göran: Vad roligt att se dej, det var länge sen vi jobbade ihop (*Dom distanskramas*)

Sven: Verkligen. Trevligt att vara två personal på nattpasset också. Det är väl för Gulli förstår jag

Göran: Jo hon har börjat rymma. Minst tio gånger har hon gått ut i skogen och satt sej på klippan du vet där man har utsikt över viken. Vi har sagt att hon ska säga till innan och att vi kan göra henne sällskap, men hon bara går rätt ut i inneskor och pyjamas och morgonrock

Sven: Okej, jag får väl sitta i dagrummet då och kolla så att hon inte smiter ut

Göran: Precis. Vi får ju inte låsa in nån på den här avdelningen även om vi behöver. Det är svårt med Gulli som är så fruktansvärt uttråkad men hon tittar på sin son i webbkamera dygnet runt det hjälper ju lite grann

Sven: Men hur är det med dom andra vårdtagarna då?

Göran: Helt apatiska, fullstoppade med piller. Vill inte duscha längre för dom ska ju ändå inte träffa nån. Jättesvår arbetssituation. Det enda som fungerar som ett avbrott i vardagen är fotmassagerummet. Vi har ju en plexiglasskiva med hål för fötterna, placerad mellan vårdtagaren och oss. Alla har varit där och vill gärna komma igen. När det gäller dagrummet har vi varit tvungna att ta bort teven för nyheterna väcker bara en massa ångest, men vi kör en Youtubekanal med musik från förr, goa låtar, det fungerar faktiskt bra. "Vintagechannel" Den väcker lust att röra på sej. En del börjar stampa med foten och klappa händerna. Då blir man jätteglad. Dom känner igen låtarna. Det är lite dansband och

trubadurlåtar och sånt. En sjuksköterska har gjort kanalen. Bara musik, inget snack. Vi kör ingen info från Smittskyddsinstitutet heller. Det slutade vi med för några veckor sen, alla mådde dåligt av det

Sven: Okej. Ja och själv mår man likadant. Jag tar också sömntabletter för att dämpa ångesten. Umgås nästan inte med nån. Firade jul helt själv. Nyår också. Alla är livrädda

Göran: Instämmer. Fått eksem av handspriten också. Försöker bara hålla mej uppe. Tack för att vi kunde prata om det. Tack för att du finns

Sven: Tack själv. Du får gärna massera mina fötter sen

Göran: Absolut

Scen 5a

Några andra vårdtagare på institutionen i dagrummet

Man 1: Idag tittade jag upp mot himlen från min balkong. Jag såg en stjärna, en riktig stjärna. Den blinkade. Och så var det ett blått sken runt. Det var magi...

Kvinna 1: Om den blinkade måste den ha varit gjord av plexiglas och det blå måste ha kommit från en strålkastare av nåt slag

Man 1: Nej det var en riktig stjärna! Jag försöker ju hålla uppe humöret och så drar du ner mej igen

Kvinna 1: Det var inte meningen. Det blev bara så. Allt är onormalt. Allt är smitta. Allt är plast och plexi

Man 1: Jag ska titta igen ikväll om jag kan se vad det var för stjärna

Kvinna 1: Du kan väl hämta mej isåfall om den är riktig. Jag vill se den

Mannen: Absolut. Jag knackar på din dörr

Scen 5b

Kvinna 2: Jag har inte träffat mina barn och barnbarn på ett helt år. Jag undrar om jag skulle känna igen dom. Min pojke är 40 och min flicka 45. Dom har vars två barn

Kvinna 3: Då är vi i lite samma situation då. Jag har inte barn överhuvudtaget och då har ju du inte det heller kan man säga

Kvinna 2: (*Gråter*) Gud vad tråkig du är! Det enda roliga i mitt liv är ju mina barn och barnbarn som jag inte träffar. Jag menar det enda roliga är ju tanken på att jag kan komma att träffa dom. Sen när allt det här är över. När allt blivit normalt. NÄR BLIR ALLT NORMALT?

Kvinna 3: Förlåt då. Men hur tror du att jag känner det? Även om jag blir vaccinerad så är jag lika ensam ändå. (*Gråter*) Inga släktingar. Inga barn. Jag är redan död

Scen 5c

Man 2: Det är mycket man ångrar i sitt liv. Jag kunde ju brytt mej mer om mina barn och anhöriga och inte bara om jobbet. Nu skiter dom i mej. Nu får jag sitta här

Man 3: Man har det som man förtjänar helt enkelt

Man 2: Men jag försörjde ju familjen. Var inte det rätt och riktigt?

Man 3: Inte med dagens mått mätt. Barn behöver ju känslomässig närhet och du gav inte det till dom när dom behövde det

Man 2: Nä det gjorde jag inte, för jag visste inte vad det var och jag lärde mej det för sent i livet

Man 3: Du var en skitstövel

Man 2: Jo. En zoombie. Jag förstod inte vad livet gick ut på. Närhet. Relationer. Att lyssna. ATT LYSSNA. Att se andra växa. Nu är det försent. Ingen vill träffa mej. Jag är förbrukad som familjeförsörjare. Jag kostar pengar. Jag fick inte nån genusutbildning. Jag var störd känslomässigt. Jag blev utarmad. Jag svek min fru. Jag kunde inte prata om känslor. Jag ska vara glad att nån vill ta hand om mej nu när jag är gammal

Scen 6

Gulli vid sjön igen. Hon har gitarren med. Potpurri på olika låtar.

Sjunger:

Vem kan segla förutan vind
Vem kan ro utan gasmask
Vem kan skiljas från vännen sin utan att sprita handen?

Säger:

Nej det där var för mesigt

Sjunger:

The bitch is hungry, she needs to tell
So give her inches and feed her well
More days to come, new places to go
I've got to leave, it's time for a show
Here I am,
Crying like a hurricane
Here I am,
crying like a hurricane

Säger:

Det där var The Scorpions. Och nu, Kristina Lugn, tonsatt av mej Gulli

Sjunger:

Döden har så snygga svarta stövlar
på sina långa slanka ben
Och människornas skräck är som stjärnor
i hennes långa hår

Göran kommer för att hämta Gulli, igen

Göran: Gulli...

Gulli: Okej, okej, okej jag kommer om jag får fotmassage. Tråkmåns. Han förföljer mej. Han är en stalker. Han förstår inte hur jag har det. Jag är övervakad. Jag är ett barn. Jag vill ut och segla på havet. Det är bra för hjärnan. Men nu måste jag följa med honom till förvaret. Jag måste sova. Jag måste dricka vatten. Jag ska titta på andra som redan är döda. Döden ska komma på moped. Snart. Vad skönt. Och Gud har flyttat in på mitt rum. Under mitt bord. Här finns inget mer att hämta. Rör inte min gitarr

Göran: Nej du kan hålla den själv

Göran bär i väg Gulli med gitarren

Scen 7

Tillbaka på institutionen. Gulli får fotmassage av en karaktär "Döden".

Gulli: Oj vad blek du är. Vad har du gjort med dej?

Döden: Jag ser ut såhär. Jag är ju Döden. Du har väl sett mej i sagor och filmer och liknande

Gulli: Okej jag förstår. Du är den riktiga Döden. Jag har inte sett dej här förut

Döden: Nej jag försöker hålla mej borta så det inte blir för mycket spring. Alla blir rädda. Tids nog är det någons tur

Gulli: Så nu är det min tur?

Döden: Nej inte än. Men jag ville se var du hade ditt rum, nu vet jag det

Gulli: Jag är dement, annars är det bra med mej

Döden: Vad bra. Då hoppas jag att det dröjer länge tills vi ses

Gulli: Du kan komma precis när du vill för jag är less på allt

Döden: Jag kommer när jag kommer. Jag har en vit moped med sidovagn som du får åka i

Gulli: Det låter trevligt

Döden: Nu har jag masserat dina fötter

Gulli: Underbart. Tack. Ha det så bra

Döden: Hej då. Vi ses

Gulli: Jo det gör vi. Kära döden. Tag hand om dej

Gulli sjunger:

Once again, once again

death calls you by your name

Oh, but here right here

death calls you by your name... (Leonard Cohen, modifierad)

Scen 8

Gulli på sitt rum

Gulli: Jag har haft ett bra liv, rest, jobbat, haft en bra man, goa barn, vad mer kan jag önska? Inget. Tag bort mej härifrån. Snälla Döden kom tillbaks med din moped och det snabbt. Jag vill åka i sidovagnen till de fluffiga molnen. Där finns Åke, där finns mina föräldrar, där finns andra som jag saknar. Undrar om det är långt dit. Är det fint väder, är det mycket folk? Det spelar ingen roll bara jag slipper det här

Det knackar på dörren

Gulli: Kom in!!! *Det knackar igen.* Men kom in! Varför kommer du inte in? Det är öppet

En man klädd i jobbkärläder och med verktygsväska i handen öppnar

Mannen: Godkväll. Jag är på besök här i huset för att se till att alla har dom verktyg som dom behöver. I åldrandet. Jag tillhandahåller demonteringsstödet i processen. Jag ser till att det som ska plockas isär blir isärplockat på rätt sätt. Jag ser också till att alla vet hur man gör. Man kan få träna även om det inte är dags för den stora demonteringen än

Gulli: Okej vad ska jag plocka sönder då? Mitt liv är redan i kras

Verktygsmannen: Det bestämmer du själv. Det är en del av att åldras, att systematiskt släppa och slimma sitt liv. Poängen är att när man monterat isär något som man inte längre använder packar man in det och ger det vidare till nån som behöver det. Så man kan inte bara krascha nåt i största allmänhet

Gulli: Okej, ska tänka. Då skulle jag välja att skruva isär min cykel. Jag cyklar inte längre och jag saknar inte det heller. Jag har cykeln här i garderoben. *Hon tar fram den*

Verktygsmannen: Oj den var dammig. Det blir ju perfekt. Samtidigt som man monterar isär en sak som man inte längre använder, släpper man ifrån sej den mentalt och det tycker många är så skönt. Livet blir enklare och man gör inte längre saker som man tycker är jobbiga

Gulli: Varför kan man inte bara slänga eller ge bort saken?

Verktygsmannen: Då går det för fort. Man ska hinna tänka medan man skruvar. Och så ska man ge den gamla saken en farvälkram, det är viktigt

Gulli: Ok. Jag ska krama den. Kan jag få skiftnyckeln nu då, jag börjar med sadeln

Verktygsmannen tar fram en kartong och lägger delarna i den. En efter en

Verktygsmannen: Jag tar med mej kartongen sen om du vill och sätter en klisterlapp på den

Gulli: Tack. Skruvmejsel tack. Tång. Skiftnyckel, Kniv, Oj vad jobbigt det var det sitter hårt, men nu är den i lådan. Ajö. Nu är jag redo. Nu är det inte så många grejer kvar. Jag hade inte en aning om att det var så mycket jobb med det här med att dö...

Scen 9

I en utbildningslokal i närheten. Göran och Sven ska ha informationsmöte för män (fd byggjobbare) som är intresserade av att arbeta inom äldreården. Det finns en projektor med duk och Powerpoint: "Information till nyanställda". Det finns kaffetermosar och plastmuggar. Det finns små kakor, pennor och papper.

Göran: Välkomna, välkomna, det går bra att komma in. Det går bra att sitta där, där också, tag gärna kaffe, välkomna in det finns plats för fler, och här finns det tossor, pennor, kom in, vi ska snart börja mötet, men hälsa gärna på varandra, ni kanske känner varandra redan...

Sven: Toalett finns i gången där till höger

Några arbetssökande: Tack så mycket, tack

Göran: Då ska vi snart börja, vad bra att så många kommit, vi behöver er, och de gamla behöver er jättemycket. Nästan varje dag är det personalbrist på demensboendet

Sven. Vi behöver starka personer som kan utföra tunga lyft

Göran: Vi behöver sitta i en ring också. Vill ni hjälpa till att flytta stolarna så att vi bildar en ring så att vi ser varandra när vi pratar

Alla hjälper till med stolarna

En arbetssökande: Jasså vi ska sitta så här...

Göran: Jo det blir fint. Okej alla är på plats. Välkomna alla!

Sven: Roligt att så många kommit

Göran: Som ni har märkt så vänder vi oss bara till män idag på informationsmötet, vi ville se vad det hade för effekt. Kanske känner man sig mer avslappnad. Vi har ju alla föräldrar, visst vill vi att dom ska ha det bra på sin ålderdom? Vi vill väl inte att dom ska få en dålig omvårdnad om dom nu tillbringar sin sista tid på institution? Dom ska kunna känna sig trygga, omhändertagna, ompysslade, duschade, matade. Det är här ni kommer in. Vi behöver er. Vi behöver starka armar, vi behöver stora varma hjärtan som orkar, vi behöver ben som kan gå långt med rullstol på promenad. Vi behöver öron som kan lyssna när det blir lite tjatigt. Därför vänder vi oss till er. Ni har tid, ni har kraft och ni är empatiska. Jag vet det. Jag ser det. Jag vill att ni anmäler er till vikariepoolen. Testar på. Kanske blir det här det bästa ni gjort i ert liv. Det mest meningsfulla...

Sven: Hallå, Göran det är någon som vill fråga nåt

En arbetssökande: Jag är inte så bra på att umgås och prata och förstå vad andra känner. Jag är byggnadsarbetare

Göran: Du kommer att lära dej det. Det är ovant i början men sen förstår man vad de äldre tycker om

En annan arbetssökande: Okej men vad gör man under en arbetsdag? Vad består arbetet av?

Sven: Vi ska gå igenom det men först vill vi lära ut några saker som fungerar bra med de äldre. Sittgymnastik, rullstolsdans och massage. Vi har kommit fram till att det är en mycket central del av omvårdnaden. Vi har praktiserat det under "smittotiden" och det har fungerat mycket bra. Göran och jag kommer att visa hur ni gör och så finns det info på powerpointen. Ni arbetar med den som sitter bredvid er i ringen. Om ni tycker om det så passar ni för arbetet. Vi börjar med sittgympa. Ni tar tag i den andres armar och lyfter upp och ner. Tänk er nu att en av er inte kan röra sej själv överhuvudtaget

En arbetssökande: Men då är det ju vårdaren som får motion?

Sven: Nu kör vi på!

Han sätter på musik, dom gympar. Dom är glada

En arbetssökande: Ja jag tror att jag vill testa det här arbetet

En annan: Absolut, jag vill också försöka även om det känns lite ovant

Sven och Göran: Grattis till ett bra val! Ni kommer att känna en djup tillfredsställelse varje dag ni går från jobbet. Så är det för oss. Ni kan skriva upp er på listan här

Byggjobbarna fortsätter med rullstolsdans. Sedan massage. Olika låtar. Alla verkar gilla det.

Scen 10

Alla skådespelarna kommer in på scen. Gulli har gitarren med sej.

Gulli sjunger o spelar på melodi "Det bor en ängel i mitt rum" av Eva Dahlgren

Det går ett virus genom vår värld
Det sprider skräck och skördar liv
Så mycket ensamhet
Det skiljer oss från varandra
Och när skall det här ta slut...

Sven o Göran sjunger på melodi "Ingen sommar utan reggea" av Markoolio

Virus!
Ingen vinter utan virus
Vi far till sjukhus
hostar slem o ser på TV
Virus!
Nu är det munskydd, sprit o spruta
Ja det är virus
Ingen vinter utan virus...

Röst: Gulli, Gulli, Gulli, vad blev det av ditt liv? Du är trasig och blek. Se på dej själv, Gulli, du brukade dansa, du brukade leka, du brukade skratta och nu, se på dej själv...

Gulli: Men jag mår faktiskt lite bättre nu, jag har pratat med Slippa och Släppa och med Döden, han har en vit moped med sidovagn som jag ska få åka i

Rösten: Gulli, Gulli, res dej upp! Köp lite nya kläder, gå till frisören. Du har så många dagar kvar, det finns så mycket att göra, så mycket att se i livet, så många oupplevda saker...

Gulli: Jag har haft besök av Gud. Gud är en liten flicka, hon hade gömt sej under bordet och sen sov hon över i min säng, o så har jag träffat Åke min man. Vi fixade på båten men vi fick inte den i sjön, det brukar vi inte få

Peter och hans fru Eva och barn kommer/reser sej ur gruppen av skådespelare. Har picknick-korg i handen.

Peter: Vi kan åka på utflykt nu, Gulli, det är sommar. Vi är vaccinerade, det är fint väder, vi är friska. Vi har längtat så mycket efter dej. Allt är normalt nu och barnen är med också. Tar du dina saker och kommer?

Gulli: Okej? Visst. Så du menar att allt som vanligt nu?

Peter: Jo det är det. Och du är inte dement längre

Gulli: Okej?

Peter: Här får du en ny klänning. Och sandaler

Gulli: Åh, tack!

Sätter på sej klänningen. Får hjälp att sätta upp håret av Eva

Eva: Du är otroligt söt

Peter: Verkligen, du ser jätteung ut och du kan lämna boendet nu

Gulli: Okej...visst... jag kommer... så jag ska inte dö nu?

Peter: Nej inte just nu

Gulli: Men Åke är väl död?

Peter: Jo tyvärr, men han befinner sej fortfarande i slussen där man får vänta innan man får plats på molnen bland de verkligt döda

Gulli: Är det så lång kö?

Peter: Jo många har gått bort

Gulli: Gud kommer att ge Åke en kram och sova vid hans sida. Hon är snäll. Han kommer att gilla henne

Peter: Vi får gå nu innan salladen blir dålig

Göran och Sven: Hej då Gulli, ha det bra

Gulli: Hej då vi får se om vi ses igen

Göran: Du kan väl komma o hälsa på

Gulli: Absolut, det gör jag. Hej då

Rösten: Hallå Gulli

Gulli: Vad vill du?

Rösten: Gick det inte lite väl fort nu?

Gulli: Vad menar du?

Rösten: Helt plötsligt lämnar du bara boendet?

Gulli: Exakt. Jag är frisk. Jag klarar mej på egen hand nu, du kan lämna mej ifred!

Dom tar sina sparkcyklar och åker ut. Gulli får åka med ett av barnbarnen. Ut mot sommaren. Döden följer efter på avstånd lite som om han skäms och inte vill synas.